Безсонних сонце! Зіронько сумна,
Чий слізний блиск із пітьми долина,
Не здужавши нічної темноти,
Як схожа на колишнє щастя ти!

Так і минуле, втрачене давно,
Блищить, та нас не гріє вже воно.
У ніч мою і мій талан такий:
Хай видно — та здаля, не гріє — хоч ясний.

1815